

visning og Styrkelse af Befolkningen til militær Gerning.

Jeg vil til den højtærede Forsvarsminister sige, at det undrede mig, at han ikke har taget sin Hær i Forsvar mod de Fornærmelser, der fra flere Sider ere udslyngede imod den. Der er sagt, at der skal være højtstaaende Officerer, som have erklæret, at hvis vi ikke vilde befæste København til Lands og befæste den saaledes, som de ville have det, agte de at tage deres Afsked. Da den højtærede Forsvarsminister under Finanslovbehandlingen blev spurgt om Sagkyndigheden, udtalte han, at der skulde være enkelte ansvarlige sagkyndige i Armeen, som vidste Besked med, hvorledes vor Lovgivning skulde være. Jeg vil i Anledning af, at den højtærede Minister nævnede ansvarlige sagkyndige, sige til ham og til alle, som tale om de ansvarlige sagkyndige, at efter min Mening er der ingen ansvarlige sagkyndige her i Landet udenfor denne Bygnings Mure. Her, hvor Regeringen og begge Rigsdagens Ting samles og faa alle de Oplysninger og Overvejelser lagte til Rette, som høre til for at kunne dømme, er den ansvarlige Sagkyndighed til Stede, og udenfor denne Bygning findes ingen ansvarlige sagkyndige. Skulde det virkelig være Tilfældet, at en overordnet Officer har sagt til den højtærede Forsvarsminister, at hvis han ikke fik det indrettet, som han vilde have det, vilde han tage sin Afsked? Noget saadant, mener jeg, kan umuligt være sagt, thi saa maatte den vedkommende Officer have faaet sin Afsked paa graat Papir. Disciplin er den første og vigtigste Betingelse, for at Armeen kan blive til noget. Men Disciplinen kommer fra oven. Den haandhæves ikke ved Straffe fra neden og Arrester og den Slags Ting, som vi læser om, og som jeg ikke tror, der er saa meget ondt i, som der siges. Straffene ere kun til for at indskærpe de yngre Mennesker Betydningen af Disciplinen, men selve Disciplinen kommer fra oven. Den bestaar i Pligtfølelse, Energi i Arbejdet, Humanitet nedefter, Kærlighed til Gerningen, og den fordrer, at en Officer til enhver Tid gør sin Pligt paa den Plads, hvor han bliver sat. Der gives ikke nogen Officer mindste Spor af Ansvar for, hvorledes vi lave Lovene i vort Land. Enhver Officer kan have, er berettiget til, forpligtet til at have sin Mening om Sagen ligesom enhver anden, han har samme Borgerret som vi andre, men han har intet Ansvar. Vi have Ansvaret og ikke andre. Skulde der være

Officerer, som ikke vilde paatage sig at gøre deres militære Gerning, fordi vi indrette Lovene anderledes, end de ville have det, tør jeg forsikre de paagældende Officerer, at der findes Masser af unge Mænd, som gerne ville paatage sig det, og som ere energiske og dygtige nok dertil. Naar man taler om militær Sagkyndighed, vil jeg sige, at der saa vidt mig bekendt fra Skabelsens Tid kun har været en Mand, om hvem man kunde sige, at han var sagkyndig helt ud, og det var Napoleon. Det kan gerne være, at vi have en Napoleon gaaende mellem os, i saa Fald er han meget ung endnu, men det var da endelig Napoleon ogsaa, da han fremtraadte. Det er ikke rimeligt, at han findes mellem de ældre.

Det, det gælder om, er, at vi skabe en lille, dygtig Hær, fra hvilken Opdragelsen af Folket til den militære Gerning kan gaa ud. Og vi have et udmærket Grundlag derfor i Skytteforeningerne. Jeg havde haabet, at den højtærede Konseilspræsident, som staar i nært politisk Slægtskab med den højtærede Indenrigsminister, der er en varm Forkæmper for Skytteforeningerne, havde forstaaet at tage dem ganske anderledes i Brug, end sket er, og gjort dem til Grundlag for sine militære Opstillinger, og at han saa havde ladet de sagkyndige hjælpe til ved den militære Ordning, der baseres derpaa. Hvis jeg havde været i den højtærede Ministers Sted, skulde jeg, som sagt, nok have faaet de sagkyndige til at hjælpe dermed.

Jeg skal hermed slutte. Jeg er mod Københavns Befæstning, fordi den er den sikre Vej til at rode os ind i Krig, rode os ind i Forviklinger i Tilfælde af, at der kommer Krig mellem Tyskland og England. Det er den sikre Vej dertil, hvis vor Udenrigspolitik ikke er saa udmærket, at den selv med Københavns Befæstning kan holde os klar af Krigen.

Jeg vil dog endnu nævne en Ting. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har en Gang her i Tinget udtalt som en Mulighed, at vi maatte have en Hær for at forsvare vor Neutralitet i Jylland. Han tænkte sig Muligheden af en Landgang ved Esbjerg, og den Mulighed kan jeg naturligvis ogsaa tænke mig og Tyskerne ligeledes. Men selv om vi havde en Hær staaende i Jylland, som vilde gaa ned og sige til Englænderne: Her maa I ikke gaa i Land, for saa skyde vi paa jer, er det klart, at hvis Tyskland frygter en Landgang af engelske Tropper ved Esbjerg, vil det ikke føle sig saa sikker paa, at vi